

MODAJĘ SŁÓWKO

W NUMERZE

Elefant Karlik

Tajemnicza zupa
kucharza Radka

Odzyskana pogoda
ducha

Zaginiona
księga

SPIS SŁÓW

- 3 Elefant Karlik** – Janusz Muzyczyszyn
- 7 Zaginiona księga Kamili Goszczyńskiej** –
recenzja Katarzyny Jabłońskiej
- 10 Tajemnicza zupa kucharza Radka** – Agata
Pakuła
- 14 Odzyskana pogoda ducha** – Dorota Frątczak

REDAKTOR NACZELNY

Mateusz Rogalski

ZASTĘPCZYNI REDAKTORA NACZELNEGO

Monika Litwinow

ADRES REDAKCJI

Ul. Sportowa 2/4

55-011 Siechnice

tel. 696071318

redakcja.dajeslowo@gmail.com

REDAKCJA

Janusz Muzyczyszyn

KOREKTA
(pod nadzorem
Janusza Muzyczyszyna)
Alicja Szalska-Radomska

PROJEKT OKŁADKI

D.B. Foryś

SKŁAD I ŁAMANIE

Małgorzata Arażny

PRENUMERATA – www.czasopismodajeslowo.pl
WESPRZEĆ CZASOPISMO MOŻNA NA – patronite.pl/dajeslowo

Jak elefant Karlik nauczył się żyć

Janusz Muzyczyszyn

W dalekiej Afryce na srogiej sawannie żyła se familiō elefantōw. A była to srogō familiō, blank tak samo jak to je we starych ślonskich familijach. Byli i starziki i ōjcowie, onkle i tanty. No a przede wszystkim była moc bajtli elefantōw. I trza wōm wiedzieć, co elefanty tak jak ludzie żyjom blank dugo i tak jak ludzie przajom sie, i cołkō familijō żyje we zgodzie, a bajtli elefanty wiedzom, co ōjcōw i starzikōw trza mieć w zocy.

Jakby fto niy wiedziōł, to sawanna to je taki fest srogi plac, na kierym rośnie wysokō trōwa, roztomajte strōmy, som tam tyż rzyki i jeziora. No i żyje tam moc zwierz i ptōkōw a we wodzie roztomajte ryby i inksze takie stwory. I życie tam wcale niy je letkie, bo to nykierze zwyrza jedzom ino trōwa a liście, za to inksze, kiere jedzom ino młynso, to polujom i jak im sie trefi to chycom i zjedzom te słabsze i mnijsze. Ale musicie wiedzieć, co wszelki zwyrz poluje tam ino wtedy jak mo głōd, a przyroda je już tak złonaczonō, że takie polowanie to czynsto sie niy udōwō. Beztōż i tak bywō co lew abo inkszy gepard chodzi fest głodny bez pōra dni i wtedy chyć sie tyż może za mode elefanty abo bawoły. Stare elefanty ō tym wszystkim wiedzieli i kōżdego bajtla uczyli, jak sie mō zachowywać na tyj sawannie, na co dawać pozōr, co może taki bajtel jeś i kaj sie napić wody.

Takie bajtli u elefantōw to niy majom tak letko jak bajtli u ludzi. U nōs ōjcowie to ōd samego poczōntku łōtajom wele swoigo dzieciontka, noszom, wożom we wōzyku, futrujom i dowajom pozōr jak ino mogōm. Małe elefanty niy majom tak gryfnie. Zarōż jak sie ino urodzom, to fest gibko muszom stōwać na nogi, bo cołkō familijō niy może dugo być na jednym placu, bo gibko niy mieliby co jeś a i jaki groźny zwyrz mōgby sie do nich dobiyrac.

Ale jak to zawdy i u ludzi bywo, że roz na kiedy znōjdzie sie taki mały ochyntol, kierymu sie zdo, co wszystko wiy lepij, tako i we familii

elefantōw rōz sie trefiło. Łońskigo roku elefantowi Zeflowi i jego ko-
biykie Grecie urodził sie gryfny bajtel, a że to boł synek, to dali mu
miano Karlik. Ôd samego poczontku mieli śnim ôjcowie srogo utropa.
Piyrywj niy chciół gibko stōwać na nogi. Mamulka go prosiła, a ôn
nic. Dziepiyro jak mu fater pokōzōł, jak kajś daleko na gōrce łążyły se
lwy, to Karlik dōł sie przekonać, wstōł na nogi i jak mamulka dōła mu
pocyckać mlyka, to poleku poszōł z inkszymi.

Inkszom razem Karlikowi zachciało sie kompać we rzyce. Ôciec
gōdō mu:

– Karlik, w ty rzyce som krokodyle. Jak cie taki bajsnie swoimi zym-
biskami, to ani sie ni ôbejrzysz, jak już niy bydziesz żył.

Ale kaj tam, bajtel wiy lepij. Dobrze, że sie trefiło, co jego ôpa boł
przi samyj wodzie i jak ino ôboczył pysk krokodyla, kiery sie wynurzył
na wiyrch, zasłonił małego rojbra, a krokodyla prasnoł w łeb swojom
wielgom szłapom. I to jeszcze boło Karlikowi mało.

Dwa tydnie niyskorzij, pod wieczôr cołkō familijō doszła poleku do
małego jeziora (bo jak wiycie elefanty łążom poleku – no cheba że ftoś
je wnerwi, to wtedy som pieronym groźne i poradzom wartko lecieć,
a po drodze wszystko niszczo). Te jezioro boło blank małe – takie
choby katowicki Szałwajer, ino we Afryce – ale ważne, że boła w nim
woda. A to boło lato i fest gorko, bo klara blindowała cołki dziyń, no
to i wody we jeziorze niy boło dużo. A nojważnijsze, że nikaj blisko
niy boło inkszego miejsca kaj zwiyrza i ptoki mogłyby sie napić. Stare
elefanty to wiedziały, drapko piły woda, a potym wszystkie po kolei
tonkały sie w niyj, brały woda we trompety, a polywały jedyn drugigo.
A tyn mały ochyntol Karlik pedzioł ôjcom, że ôn prawie niy bydzie sie
moł, bo ôn sie teraz chce pospać. Familiō elefantōw musiała już iść
dalyj, a tyn bajtel miōł sie to za nic. Nōjstarszy elefant, ôpa łod Zefla,
pedzioł:

– Trudno, wszystkie musimy już iść, Karlik jak niy chce iść z nami, to
niech tu ôstanie. Niy mogymy ryzykować bezpieczeństwa cōłkij familii.

Greta pszōła tymu bajtlowi i jeszcze rōz mu gōdō:

– Karlik, dyc niy mozesz sōm tukej być w nocy, bo cie jaki lew porwie.

A tyn mały chachor pado:

– Niy, jō sam ôstana i fertik, idźcie sie sami, jō sie żōdnego niy boja.

Wszystkie elefanty poszły swojom sztrekom, a Karlik zostół leżeć przy wodzie. Leżół tak mono trzi sztwierci godziny, kiej ze zadku we wysokij trówie usłyszół jakiś szmer. Po chwili to już usłyszół cosik cho-by śmich. Karlik zaróż spokopioł, co som to hieny. Wspomniół sie tyż, jak mu ôpa godół, że na wieczôr tam kaj łożom hieny, kiere elefantowi nic złego niy robiom, tam som mono i lwy. I tu sie borok spomniół, co mu godali ôjcowie i zaczon sie bôć. Ale dziynki Ponbôczkowi nawet taki mały bajtel jak Karlik miół już dobry wynch i poradził wyczuć kaj jego familiô poszła. Gibko wstół, pociongnoł kinolym (a miół go już srogigo – jak to elefant) i już wiedziół kaj wszyscy poszli. Łoroz go już nic niy bolało, niy chciało mu sie spać ani pić, ino drabko polecioł za swoimi. Na jego szczyńście ôjcowie niy byli tacy źli, chcieli go ino nauczyć porzondku i niy poszli nikaj daleko, ale ôn ô tym niy wiedziół. I tak borok leci gibko bez ta ćma za swojom familiom. Ôroz coś go prasło w łeb. Popłakôł sie Karlik ze strachu i cały zaślimtany leci dalij. Niy wiedziół, że to takô ôszkliwo afa, kierô niy cierpiała elefantôw, ciepła mu na gowa srogo asta ze strôma. Ze smarkami przy kinolu dognoł swoich ôjców.

Fater, jak go obejrzoł, pogłaskôł go swojom trompetom po gowie i pedziół:

– Synek, rôd żech je, co cie widza. Wiysz, że my z mamulkom prajymy ci moc, no my niy mogli czekać dugo na cia, bo bezpieczyństwo wszystkich je ważnijsze niż wynokwianie jednego bajtla.

– Ja ôjciec, teroz jo to już wiym, wybôczcie mi wszyscy – pedziół Karlik.

Ôd tego czasu Karlik już niy rojbrowoł. Kiej chcioł coś zrobić, to sie piyrwyj pytół ôjców, a ôni mu zôwdy pedzieli, i eli to ino niy

Janusz Muzyczyszyn – poeta, pisarz, redaktor i wydawca. Pisze od ośmiu lat i przez ten czas wydał trzy tomiki wierszy, cztery powieści obyczajowe i zbiór opowiadań, prowadzi również bloga.

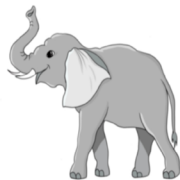
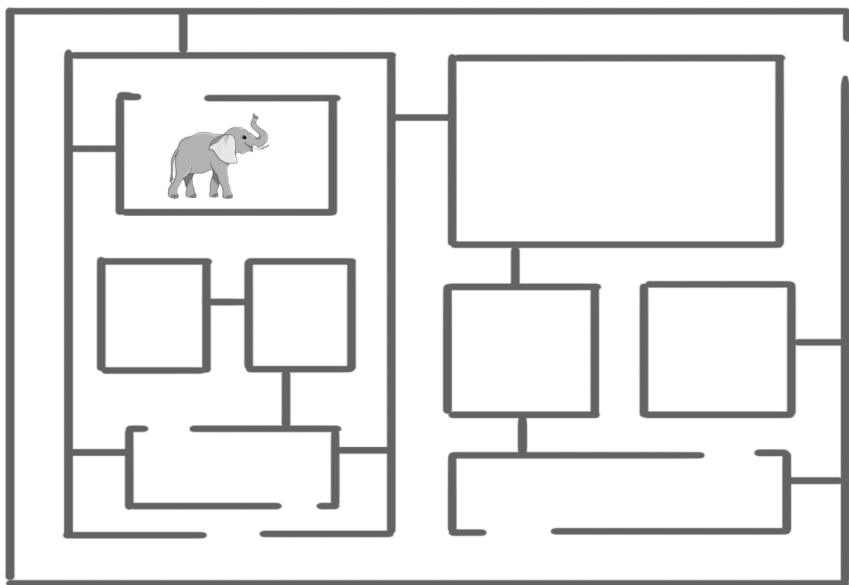
boło przikre, to pozwólali mu trocha porojbrować abo pomaszkecić kaj we trówie. A im miół wiyncyj lőt, tym bardzij boł bedliwy i dowoł zawdy pozōr na tych słabszych i na bajtli i sie ô nich starōł.

Minyło wiewa lőt, starziki ôd Karlika już dōwno pomarli, ôn wyrōs na gryfnego elefanta i znod sie fajno frelka – Helga. Na bezrok urodziōł im sie mały synek. Helga srazu zaczęła sie trōpić, jak to bydzie z tym ich karlusym, jak sie bydzie chowōł i eli mu sie nic złego niy stanie. Wtedy Karlik wspomniōł sie, jak ôn boł bajtlym i co sie kiedyś wydarzyło nad jeziorym. Pogłaskōł Helga swojom trompetom i pedziōł:

– Niy trōp sie, dōmy sie rady. Nawet taki rojber jak jō nauczył sie suchać swoich ôjcōw, to i my sie śnim poradzimy.

I wszyscy żyli dugo a szczyńśliwie.

Pomóż mamie słonicy znaleźć drogę do słoniątka.

Zaginiona księga

Kamili Goszczyńskiej – recenzja

Katarzyna Jabłońska

– Skąd Ty się wzięłaś? O czym jest ta Twoja książka? [...]

– O królestwie Wereldy, o elfach i krasnoludach, i o magii, i o bohaterstwie, i o skrzatach oczywiście.

Zaginiona księga to pierwsza propozycja Kamili Goszczyńskiej skierowana do młodszego odbiorcy. Co ciekawe, bajka ta w pełni wpisuje się w uniwersum trylogii *Kwiat Datury*, powstałe w ostatnich latach. Głównymi postaciami, o których przygodach czytamy, są: skrzatka Wandzia i kameleon

Alojzy. Zaiste nietypowa para! Akcja rozgrywających się wydarzeń osadzona jest po części w rzeczywistym świecie, a po części w Wereldzie – krainie, w której ma miejsce fabuła trylogii autorki. Te dwa światy wzajemnie się przenikają, a raczej to główne postacie swobodnie przekraczają ich granice.

Opowieść powstała na podstawie prawdziwych wydarzeń. Poznajemy historię książki, która zamiast trafić do Biblioteki Narodowej, ląduje w pobliskim antykwariacie. W bajce wytłumaczenie tego zdarzenia jest bardzo ciekawe i świadczy o pewnej nadpobudliwości Wandzi, małej skrzatki. W rzeczywistości powód tej pomyłki okazał się bardziej prozaiczny, niemniej na kanwie tych wydarzeń autorka potrafiła stworzyć piękną historię, w której poznajemy losy małych przyjaciół.

Kamila Goszczyńska posłużyła się historią opisaną na kartach

Zaginionej księgi do pokazania znaczącej roli przyjaźni w naszym życiu. Tak naprawdę, gdyby nie Alojzy skrzatce nie udałooby się osiągnąć tego, o czym marzyła. Myślę, że to również wskazówka, nie tylko dla najmłodszych, że problem, którym podzielimy się z kimś innym, okazuje się nie taki znów straszny, jak nam się z początku wydawało. W kryzysowych sytuacjach warto wyciągnąć rękę po pomoc, dzięki czemu będzie nam z pewnością łatwiej, a i możemy w ten sposób nawiązać prawdziwie wartościowe znajomości.

Przygody bohaterów, o których czytamy, są naprawdę ciekawe, a już szczególną uwagę zwraca sposób ich przedstawienia. Wszystko widzimy oczami skrzatki, która wydaje się zachowywać niczym małe, żadne światła i przygód dziecko. Swoją drogą interesujące jest, jaki cel przyświecał autorce, gdy nadawała głównej bohaterce imię swojej córki. Czyżby była ona tak samo wszystkiego ciekawa? A może to tylko taki ukłon w jej stronę?

Ogromnie podoba mi się język bajki, zresztą, dar posługiwania się piórem przez autorkę od samego początku wzbudzał mój

Kamila Goszczyńska – absolwentka filologii angielskiej, nauczycielka, doula, technik weterynarii i pisarka. Autorka opowiadań, wierszy i trylogii fantasy *Kwiat datury*.

zachwył. Pod tym względem nic się nie zmieniło. Choć tym razem książka skierowana jest do młodszego odbiorcy, więc i nieco inny jest styl jej wypowiedzi, to wciąż możemy zauważyć dużą dbałość o warstwę językową historii. Moim zdaniem, tak swobodne operowanie słowem, przemieszczanie się między światem dorosłych a dzieci świadczy o prawdziwym talencie. Autorka bez problemu potrafi za pomocą dostępnych środków językowych tworzyć plastyczne obrazy, które pojawiają się w wyobraźni każdego czytelnika, bez względu na wiek.

Przyznam, że Kamila Goszczyńska zaskoczyła mnie tym tytułem. Nie sądziłam, że spod jej pióra wyjdzie bajka – i to w dodatku tak interesująca! Teraz sama dziwię się swoim myślom, przecież autorka, jako matka trójki dzieci i doula, dużo czasu spędza z najmłodszymi. Chcąc nie chcąc, aktywnie uczestniczy w tym świecie i stanowi on przeważającą część jej życia.

Jestem zachwycona tym, co udało się osiągnąć autorce i z niecierpliwością będę wyglądać kolejnej premiery książek pisarki, trzymając kciuki, by był to tytuł przeznaczony dla dorosłych.

Moja ocena 9/10.

Katarzyna Jabłońska – pasjonatka literatury, bookstagramerka. Odkąd pamięta, uwielbia podróżować po kartach coraz to innych lektur, a od ponad dwóch lat dzieli się swoimi wrażeniami w mediach społecznościowych. Prywatnie szczęśliwa mama trójki dzieci.

Tajemnicza zupa kucharza Radka

Agata Pakuła

Zamek króla Lubosława i królowej Bogumiły znajdował się pomiędzy dwoma niewielkimi miastami: Cytrynkowo i Truskawkowo. W jednym mieście wszystkie dachy domów były koloru żółtego, a w drugim czerwonego i zielonego. Mieszkańcy obu miast bardzo się lubili, ale niestety swojego króla nie darzyli sympatią. Z całej królewskiej rodziny uwielbiali jedynie księżniczkę Różę. Królowa wybrała jej takie imię, ponieważ bardzo kochała róże. Codziennie przynosiła je z ogrodu do pokoju swojej ukochanej córeczki. Miała dwanaście lat, piękne, długie włosy, niebieskie oczy i cudowny uśmiech.

W każdą niedzielę mieszkańcy Cytrynkowa i Truskawkowa przychodzili na dziedziniec zamku, by przygotować pokaz dla króla, królowej i księżniczki. Mężczyźni prezentowali swoje konie, a kobiety tańce i pieśni ludowe. Artyści do każdego występu ćwiczyli bardzo długo, żeby wypaść jak najlepiej. Jednak król był zawsze niezadowolony.

– Dlaczego konie idą nierówno!? – krzyczał Lubosław.

– Tato, przecież konie ładnie się prezentują – próbowała uspokoić króla Róża.

– Nieprawda, córeczko, gdyby szły równo, wtedy byłbym zadowolony.

Tak było za każdym razem. Król krzyczał na mieszkańców, że coś zrobili źle, a księżniczce zawsze się podobało. Królowa stała z boku i tylko się przyglądała. Nie chciała jeszcze bardziej denerwować Lubosława.

Po pokazie mieszkańcy mogli spróbować pysznych potraw, które przygotowywał kucharz Radek. To był jedyny miły gest ze strony władcy.

Radek gotował dla króla, królowej i księżniczki różne zupy, ponieważ bardzo je lubili. Każdego dnia tygodnia musiała być inna, więc pierwszego była pomidorowa, drugiego ogórkowa, trzeciego grochowa, czwartego grzybowa, piątego kapuśniak i tak można by

wymieniać bez końca. Księżniczka codziennie chodziła do kuchni i przyglądała się, jak kucharz gotuje. Mogła też pomagać w przygotowaniach i spróbować każdej zupy, zanim poda ją do stołu. Razem wymyślali też takie, których wcześniej nie robił. Czasami były dobre, wtedy jedli je sami, ale było też tak, że musieli wszystko wylać, ponieważ nie nadawały się do zjedzenia. Król i królowa o niczym nie wiedzieli. To była słodka tajemnica Róży i Radka.

Pewnego dnia Róża wpadła na fantastyczny pomysł. W jego realizacji miał jej pomóc właśnie kucharz Radek.

– Radku, wiesz, że mój tato jest niemiły dla mieszkańców podczas niedzielnych pokazów – zaczęła księżniczka. – Jest też zawsze niezadowolony – dodała.

– Wiem, księżniczko, i jest mi bardzo przykro – odpowiedział kucharz.

– Może spróbujesz przygotować zupę, do której dodamy płatki róż? – zaproponowała dziewczynka.

– Płatki róż? – zdziwił się Radek. – Po co je dodawać do zupy?

– Mama bardzo kocha róże, więc jeżeli tacie zupa by posmakowała, to może zmieniłby się jego charakter.

Kucharz się zgodził i kiedy dziewczynka nazbierała w ogrodzie już dużo płatków, zaczęli razem gotować potrawę. Radek dodał różne warzywa i przyprawy, a na końcu wszystko wymieszali. Zupę nazwali „rózaną”. Miała jasnoróżowy kolor, a kiedy jej spróbowali, okazało się, że jest pyszna.

Król i królowa zjedli potrawę w niedzielę, przed kolejnym pokazem. Księżniczka była bardzo zdenerwowana, ponieważ nie wiedziała, czy zupa dobrze wpłynie na króla.

Tym razem dla rodziny królewskiej mieszkańcy przygotowali dodatkowo pokaz śpiewu kanarków. Było ich bardzo dużo, ponieważ z każdego żółtego domu w Cytrynkwie przyniesiono jednego ptaszka.

– Jak pięknie śpiewają wasze kanarki! – wykrzyknął król.

– Tato, podoba ci się? – spytała księżniczka.

– Tak, córeczko, jestem zachwycony!

– Ja też – dopowiedziała dziewczynka i się uśmiechnęła.

– Zgadzam się z wami, cudownie śpiewają – powiedziała królowa, która zawsze podczas pokazów była tylko obserwatorką.

– Widziałyście konie? Szły równutko – zauważył król.

– To prawda – odpowiedziały razem królowa i księżniczka.

Po pokazie księżniczka od razu pobiegła do kuchni i podzieliła się radosną nowiną z kucharzem Radkiem.

– Udało się! Udało się! – wołała od progu.

– Co masz na myśli? – zapytał kucharz, ponieważ nie wiedział, o co chodzi.

– Po zupie różanej król się zmienił – powiedziała księżniczka z uśmiechem na twarzy.

Od tej pory kucharz Radek do każdej zupy dodawał płatki róż, które zbierała księżniczka. W niedzielę zawsze podawano zupę różaną, która stała się ulubioną potrawą całej królewskiej rodziny. Król Lubosław po każdym pokazie okazywał zadowolenie i zawsze chwalił mieszkańców. Na początku wszyscy byli bardzo zaskoczeni i nie wierzyli w to, co słyszeli z ust Lubosława. Jednak z czasem pokochali swojego króla.

Nie zmieniło się jednak to, że najbardziej kochali księżniczkę Różę. Nikt nie wiedział, że to ona zmieniła charakter taty, spełniając swoje marzenie.

Agata Pakuła – kielczanka, mama nastoletniej Gabrysi. Z zawodu dziennikarka, a z wyboru przedsiębiorca. W grudniu 2022 roku zadebiutowała na rynku wydawniczym książką *Przez 581 dni byłem tylko numerem*.

PATRONITE

!! NABÓR DO NUMERÓW W 2024 ROKU !!

Czasopismo „Daję Słówko” potrzebuje Waszych tekstów!

Otwieramy nabór na rok 2024 – tematami przewodnimi będą:

- nr 2 „Na Czarnym Łądzie” – termin: 30 marca
- nr 3 „Na tropie zagadki” – termin: 30 czerwca
- nr 4 „W podróży do gwiazd” – termin: 30 września

Publikacja tekstów w „Daję Słówko” to doskonała reklama dla początkujących i doświadczonych autorów oraz okazja do nawiązania nowych kontaktów.

Czego szukamy?

- Recenzji utworów o danej tematyce – tekstów do 6000 zzs,
- Felietonów – do 4000 zzs,
- Drabli – 100 słów,
- Relacji z targów i wydarzeń okołoliterackich – do 4000 zzs,
- Poezji – bez limitów,
- Opowiadań – do 20 000 zzs,
- Wywiadów – do 13 000 zzs oraz nagranie z transkrypcją,
- Komiksów – forma dowolna, do 3 stron,
- Bajek, bajeczek, wierszy i innych form dla dzieci.

Dla ułatwienia pracy redaktora i składacza prosimy o formatowanie tekstów: czcionka Calibri, wielkość liter: 12, przerwy w tekście oddzielamy trzema gwiazdkami, nie robimy wcięć w tekście tabulatorem, dialogi zapisujemy od półpauzy (Ctrl i – z klawiatury numerycznej), zdań nie dzielimy w połowie Enterem, wielokropek zapisujemy jednym znakiem (prawy Alt i kropka).

Pod tekstem prosimy o bio autora do 200 zzs i zdjęcie w dobrej rozdzielczości. Teksty nie powinny być wcześniej nigdzie publikowane i powinny nawiązywać do tematu przewodniego danego numeru.

Gotowe pliki opisujemy: „Nazwisko_imię(autora)_tytuł_tekstu”, np. „Rogalski_Mateusz_Zamki_i_Roboty”.

Zdjęcia wysyłamy w pliku tekstowym i jako osobny plik .jpg z podpisem: „Nazwisko_Imię”, np. „Rogalski_Mateusz”.

Teksty prosimy wysyłać na adres mailowy redakcji: redakcja.dajeslowo@gmail.com.

ZAPRASZAMY DO WSPÓŁPRACY!

Odzyskana pogoda ducha

Dorota Frątczak

Pani Zima była od dłuższego czasu w wyjątkowo złym humorze, a to z tego powodu, że słońce świeciło coraz śmielej, wskutek czego powoli topniała biała, puchowa pierzynka pokrywająca zmarzniętą ziemię, puszczał lód i co niektóre zwierzęta zaczęły wybudzać się z zimowego snu.

Pani Zima, widząc, że słońce coraz bardziej jej szkodzi, co rusz posyłała mu groźne spojrzenia i mroźne oddechy, mając nadzieję, że zamieni je w lodową kulę. Tak się jednak nie stało. Biała Pani dobrze wiedziała, że traci swoją moc, a jej panowanie dobiega końca. Niestety nie umiała się z tym pogodzić. Była wyjątkowo zaborcza. Nie chciała oddać władzy nad światem Pani Wiośnie, choć miała świadomość, że za dziewięć miesięcy znowu powróci na tron.

Całą swoją złość zaczęła wyładowywać na biednych bałwanach, które od nadmiaru słońca, jak również ze strachu przed swoją królową, zaczęły się kurczyć i topnieć, aż zniknęły całkowicie. Rozzłoszczona do granic możliwości Pani Zima wzięła się za trzepanie swoich śnieżnych dywanów. Tak się zgrzała tą pracą, że pot łał się z niej strumieniami. Wkrótce mocno stopniała.

Pani Pogoda zrazu bardzo smuciła się z powodu nieuchronnego końca Pani Zimy, płakała deszczem, bo choć Zima bywała mroźna i groźna, to przecież miała także swoje niewątpliwe zalety. Potrafiła wyczarować malownicze krajobrazy pokryte śniegiem, zjawiskowe sople, tafle lodu, umiała wyciszyć naturę, ukołysać do snu różne rośliny i zwierzęta. Ponadto to właśnie za panowania Pani Zimy były obchodzone święta z choinką, pełne magii i blasku.

Pani Pogoda, chcąc przedłużyć panowanie Pani Zimy, do której czuła wielki sentyment, ponieważ bardzo zżyła się z nią przez trzy miesiące jej panowania, zawołała:

– Szegu-begu, szegu-begu, niechaj spadną płatki śniegu!

Dorota Frątczak – polonistka, bibliotekarka, terapeutka, miłośniczka dobrych książek, lubiąca snuć marzenia i własne opowieści.

Białe płatki rzeczywiście pokryły ziemię, ale po chwili spod warstwy śniegu zaczęły wychylać swe delikatne główki pierwsze przebiśniegi.

Gdy Pani Pogoda krzyknęła: „hokus-pokus!”, zamiast śniegu pojawił się szafran, czyli krokus. A gdy rzekła: „file-mile”, wyrósł jej zawilec.

– To ci kwiatki, gagatki! – skwitowała z politowaniem, widząc swoje dzieło.

Po chwili jednak rozchmurzyła się, gdyż po bliższym przyjrzeniu

się kwiatkom uznała, że mają one swój urok. Ponadto coraz mocniej przygrzewające słońce z minuty na minutę poprawiało jej humor.

– Właściwie to dobrze, że rządy Pani Zimy już dobiegają końca. Teraz pora na Panią Wiosnę. Niechaj ona zazieleni świat, obsypie go kwieciami, pobudzi do życia – stwierdziła Pani Pogoda, po czym zaraz rozejrzała się uważnie dokoła, aby wychwycić źródło ożywczego zapachu, który otulił ją swoją mocą i wprowadził w pozytywny nastrój.

Jej oczom ukazały się nie tylko rośliny, ale i też zwierzęta budzące się z zimowego snu. Po chwili usłyszała szelest skrzydeł. Zadarła głowę i spojrzała w niebo. Na szafirowym tle dostrzegła klucze dzikich gęsi, żurawi i skowronków wracających z ciepłych krajów.

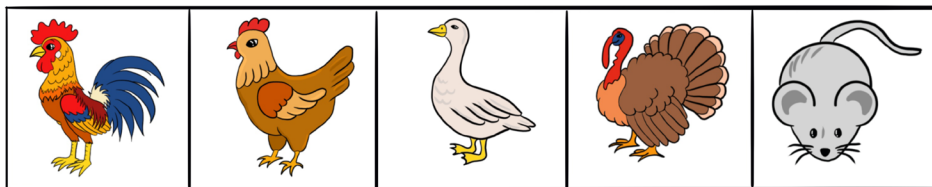
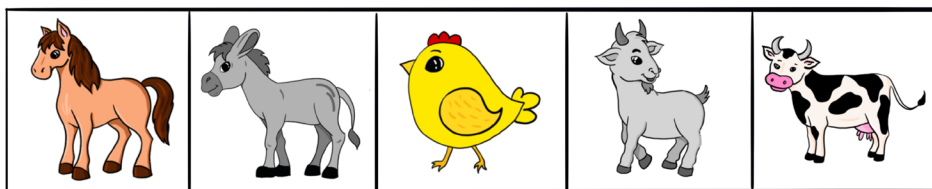
Już wiedziała, że nadeszła Wiosna i że powinna rozkoszować się urokami tej uroczej zielonej pani, póki na to czas, bo po trzech miesiącach jej panowania nastanie słoneczne Lato, ofiarowujące inne niż Pani Wiosna dary, na przykład złote ziarno, obietnicę niezapomnianej wakacyjnej przygody albo błęgiego lenistwa, a potem nadejdzie Jesień niosąca w darze piękne barwy, smaczne owoce, grzyby, błyszczące kasztany, babie lato, długie wieczory przy kominku, Zima zaś spowoduje spowolnienie, wyciszenie, pewien zastój w przyrodzie, zapadnięcie w sen wielu stworzeń.

„Każda pora roku ma swoją magię, swój urok. Każdą zatem należy doceniać, każdą się zachwycać, z darów każdej czerpać garściami – pomyślała Pani Pogoda, a na jej ustach zakwitł uśmiech. – Świat jest piękny, a życie pełne barw”.

Pani Pogoda promieniała szczęściem, a otaczający ją świat rozkwitał, urzekł feerią kolorów, zapachów i dźwięków. Ptaki rozśpiewały się na cześć Pani Wiosny, świerszczyk zagrał na skrzypcach, w pobliskim stawie rozległ się żabi rechot. Słowa swego uwielbienia słały nowej władczyni wszystkie stworzenia, najpiękniej jak tylko umiały.

– Wiwat Wiosna, wiwat Wiosna, kolorowa i radosna! – rozlegał się dokoła głos wszystkich miłośników ciepła, zieleni i kwiatów.

Co nie pasuje?

SŁOWO DALI

REDAKTOR NACZELNY

Mateusz R.M. Rogalski – autor cyklu powieści fantasy *Obrońcy Ahury* i bajki *Zamki i Roboty*, Prezes Polskiego Stowarzyszenia Autorów Niezależnych „Samowydawcy”, redaktor antologii wydawanych przez Samowydawców.

ZASTĘPCZYNI REDAKTORA NACZELNEGO

Monika Litwinow - kynoterapeutka, bajkoterapeutka, instruktorka jogi dla dzieci, autorka powieści kryminalnych *Za lasami* i *W gaju*, redaktorka naczelna czasopisma „Zajęcia z Psem”, właścicielka Centrum Terapii i Edukacji BAJARNIA.

REDAKCJA

Janusz Muzyczyszyn – poeta, pisarz i redaktor. Pisze od sześciu lat i przez ten czas wydał trzy tomiki wierszy i cztery powieści obyczajowe, prowadzi również bloga.

KOREKTA POD NADZOREM JANUSZA MUZYCZYSZYNA

Alicja Szalska-Radomska – redaktorka, korektorka i recenzentka. Uzależniona od literatury, filmu i gier. Zacztytuje się w bajkach, komediach i fantastyce.

www.pracowniamuz.pl

PROJEKT OKŁADKI

D.B. Foryś – z wykształcenia programista i grafik, redaktor po godzinach, pisarz z zamiłowania. Zadebiutowała cyklem powieści *Tessa Brown*.

www.dbforys.pl

SKŁAD I ŁAMANIE

Małgorzata Arażny – zajmuje się redakcją, korektą i składem publikacji. Z wykształcenia plastyk. Perfekcjonistka zakochana w kolorach natury i zapachu książek.

araznykorekta@gmail.com

PROJEKT LOGOTYPU CZASOPISMA

Klaudia Sypniewska – mieszka w internecie. Na co dzień tworzy content i działa jako social media manager. Tworzy, kreuje, projektuje. Jej pies Antek ponoć ma z nią za dobrze, ale jak sama mówi, coś począć, skoro kocha psy.